

[Ivar Nørgaard]

Det er ikke lykkedes, og det skaber måske en lille tvivl hos mange af os om, hvor vigtigt det nu egentlig er, når det kommer til stykket, at få disse direktiver hurtigt igennem.

En øget indsats på de områder, jeg her har nævnt, forskning og teknologi, kræver som sagt en øget finansiel tilførsel til EF. Fra socialdemokratisk side vil vi støtte ethvert fornuftigt forslag om øgede indtægter til EF. Vi tror ikke på de fantasifulde modeller, Kommissionen just har fremlagt, men vi har intet imod at forøge momsgrundlaget. Hvis vi kan blive enige om en rimelig politik på alle disse forskningsområder, vil vi være med til at finansiere det og skaffe indtægter til det, men med den normale metode, vi hidtil har anvendt. Vi finder faktisk, at det er den mest hensigtsmæssige. Den anden finder vi indeholder mange faldgruber.

Hvis man skal bekæmpe arbejdsløsheden, er det imidlertid ikke tilstrækkeligt med disse nye politikker. Så må man også sikre, at de toneangivende og økonomisk stærke lande, navnlig Vesttyskland, fører en mere ekspansiv finanspolitik. Desværre er valget i Vesttyskland gået på den måde, at de, der vil føre en forsigtig politik og mere frygter inflation end arbejdsløshed, er blevet styrket, så håbet om, at den vesttyske regering vil føle sit ansvar for EFs videre fremdrift ved at føre en mere ekspansiv politik, er ikke stort. Vi vil i hvert fald gøre, hvad vi kan for at støtte regeringen, for at den kan påvirke ministrene i EF til at føre en mere ekspansiv politik i de toneangivende lande.

Den nuværende kombinerede landbrugs- og finansieringskrise kan kun løses, hvis vi når frem til enighed om reduktion af landbrugsbudgettets forholdsmæssige andel af det samlede budget, og der er da også begyndende bestræbelser for at iværksætte det. De midler, man kan anvende, er følgende: nedbringelse af overskudslagrene, mindre intervention og mere markedsøkonomi, forskning i og udvikling af nye landbrugsprodukter samt de såkaldte sociostrukturelle midler som marginaljorder, reduktion af kemikalieanvendelse i landbruget og andre miljøpolitiske initiativer. Alt det bør støttes af Danmark, og EF bør oprette økonomiske fonde for at sikre, at de dårligst stillede lande kan følge med i denne udvikling.

Jeg kommer nu til et punkt, hvor der muligvis er uenighed mellem regeringen og os, men jeg håber det ikke, og derfor vil jeg bede ministeren om at lægge nøje mærke til, hvad jeg siger, og bagefter meddele, om han deler vurderingen.

Under debatten om EF-pakken lagde vi fra Socialdemokratiets side stærkt vægt på den risiko, en vedtagelse af pakken ville indebære for Danmarks muligheder for at føre en selvstændig miljø- og fordelingspolitik. Overgangen fra enstemmighedsprincippet ved afstemninger i Ministerrådet til kvalificeret flertal, når det drejer sig om direktiver, der skal fremme det indre markeds funktion, indebærer en risiko for, at Danmark kan blive nedstemt i Ministerrådet.

På miljøområdet skulle vi så have den mulighed selv at kunne indføre nationale foranstaltninger. I den betænkning, underudvalget har udarbejdet, og som markedsudvalget enstemmigt har godkendt, og som ministeren kivitærede så venligt for, har vi foreslået forskellige procedureændringer for bedst muligt at sikre den danske position. Men det er stadig væk et åbent spørgsmål, hvornår og i hvor mange tilfælde Danmark kan risikere at få indbragt sager for EF-Domstolen, og det er stadig uklart, hvordan Domstolen vil dømme.

Vi har forsøgt at gennemgå de ca. 300 direktiver, der ligger på tegnebrættet. Nogle af dem findes næsten kun i skitseform. Ud af disse 300 direktiver skønner vi at omkring 35 indeholder muligheder for konflikt mellem hensynet til det indre marked og hensynet til miljø og arbejdsmiljø. Af disse 35 er der enkelte, som efter vor opfattelse er så klare, at der slet ikke vil kunne blive tale om at anlægge sag mod os, hvis vi gennemfører en national lovgivning.

Det gælder de områder, som vi også drøftede med udenrigsministeren og statsministeren, før pakken blev vedtaget, og hvor Danmark ikke selv er producent. Tag f.eks. det med udstødningsgasser fra biler. Vi producerer ikke selv biler. Det er uforståeligt, at der er ministre i andre EF-lande og kommissærer i EF, som meddeler som deres absolutte overbevisning, at hvis man går over til at lade den slags sager behandle under den nye artikel 100 A, så vil de anlægge sag mod Danmark, også i de tilfælde, hvor vi ikke selv producerer varerne.